

TED DEKKER

EXIT

THRILLER

Vertaald door Roelof Posthuma

uitgeverij
K O K

1

MIJN HART KLINKT ALS een monster dat op dreunende poten recht op me afrent. Het is aardedonker. Ik lig op mijn rug, badend in het zweet, van mijn kruin tot mijn voeten. Ik lig volkomen stil, maar mijn handen en knieën blijven oncontroleerbaar trillen.

Ik lig in mijn graf en ik weet dat ik hier zal sterven.

De ruimte is nog geen halve meter hoog en mijn voorhoofd is beurs van het stoten. Ik kan de zijkanten met mijn handen voelen als ik mijn armen uitstrek. Het graf is net iets langer dan ik, misschien dertig centimeter. Ik ben claustrofobisch. Zeer claustrofobisch.

Ik heb de doodskisten gezien. Ik zag ze, en nu lig ik in een ervan, begraven onder duizenden kilo's beton. Dat is het enige waaraan ik kan denken, steeds weer, en ik kan mijn gedachten niet stopzetten.

Haal adem. Gewoon ademhalen, Christy. Doe je ogen dicht en haal adem.

Dit is niet waar. Dit kan niet waar zijn. Het is allemaal een vergissing. Ik moet rustig worden of ik krijg nog een hartaan-

val. Het is allemaal een misverstand. Ze vinden me natuurlijk. Dit is Boston, niet Afrika. In Boston gaan mensen niet op deze manier dood. Zo gaat niemand *waar dan ook* in Amerika dood. Het is allemaal een misverstand.

Dit is *niet* mijn graf.

Ik doe mijn ogen dicht en probeer langzamer adem te halen. Ik probeer op andere gedachten te komen – niet de oude die mij onder duizenden kilo's verstikkende aarde blijven stoppen. Positieve gedachten, bijvoorbeeld aan het feit dat ik nog steeds leef. Of aan het feit dat mijn fantasie altijd al mijn grootste vijand is geweest.

Aan het feit dat het allemaal een misverstand is.

Maar dat is niet waar, toch? Mijn hele *leven* is een misverstand – de ene tragische vergissing na de andere, en dit zal mijn laatste worden.

Ik lig in een graf en ik ga sterven.

Mijn hart klinkt als een monster dat met dreunende poten recht op me afrent. Het is aardedonker. Ik lig op mijn rug, badend in het zweet, van mijn kruin tot mijn voeten. Ik lig volkomen stil, maar mijn handen en knieën blijven oncontroleerbaar trillen.

Hoe is het zover gekomen?

Het begon allemaal met een hartvormig, zilveren medaillon, waarin je meestal een kleine foto van een glimlachende vriend of van een perfect gezin op zijn paasbest aantreft: een op de gevoelige plaat gestold beeld om altijd te koesteren.

In het medaillon van Christy Snow zat geen foto, want ze had geen vriend en kwam ook niet uit een perfect gezin. Sterker nog: ze had helemaal geen familie. Geen moeder en geen vader, voor zover ze wist. Ze was een wees van zeventien jaar

oud, die onrustbarend in het duister tastte omtrent haar hele bestaan voor haar dertiende, de leeftijd waarop ze in het weeshuis kwam.

De foto in het medaillon aan de halsketting, die ze twee jaar geleden voor 19 dollar 99 in een warenhuis in Steel Street had gekocht, was het standaard zwart-witplaatje van de fabrikant – een permanente herinnering die ze dicht bij haar hart droeg, een belofte dat ze op een dag in elk geval zou weten wie haar echte moeder en vader waren. Misschien zou ze zelfs haar kindertijd terugvinden. Hoe kon ze van zichzelf houden als ze niet eens wist wie ze was?

Een psychiater zou heel goed kunnen opmerken dat het zilveren kleinood haar identiteit was geworden – een teken van haar diepe angst nergens bij te horen. Niet bij een gezin, niet bij een vriend, zelfs niet bij zichzelf.

Net als de foto in haar medaillon was Christy niet meer dan een schaduw, een levende leugen. Hoewel ze haar best deed om gelukkig te lijken met haar leven, haatte ze zichzelf in stilte omdat ze vergeten was door haar familie, door iedereen die had kunnen zeggen dat ze erbij hoorde of dat ze waardevol was.

Ze deed het medaillon alleen af wanneer ze naar bed ging, vanwege haar gewoel tijdens nachtmerries waarin ze als kind werd weggegooid. Tot twee keer toe had ze de dunne halsketting in haar slaap gebroken. Maar toen ze het medaillon de vorige avond had willen vastpakken, was het verdwenen.

Een grondige en nerveuze zoektocht door haar kleine flat had niets opgeleverd. Ze herinnerde zich dat ze naar het hartje had gekeken voordat ze vertrok voor haar afspraak met Austin, laat in de middag. De ketting moest gebroken zijn toen ze onderweg waren naar de oude opslagruimte, of het was in de opslagruimte zelf gebeurd. Zodra ze de volgende ochtend wakker werd, zou ze de route nauwkeurig nalopen.

De zon stond al vol aan de hemel toen Christy om negen uur

haar ogen opendeed – ze had geen reden om vroeger op te staan. Zes maanden geleden had ze eindexamen gedaan aan de middelbare school en nog steeds probeerde ze te bedenken wat ze met haar leven moest doen. Het fonds begon te betalen toen ze zeventien was geworden, zodat de noodzaak ontbrak om een baan te zoeken. Tweeduizend dollar per maand was niet direct een vetpot, maar dankzij de anonieme rekening die door het weeshuis aan haar was overgedragen had ze in elk geval genoeg tijd om na te denken..

Ze besloot de vierenhalve kilometer naar het ziekenhuis te lopen. Misschien had ze het medaillon ergens op straat verloren. Ze trok een spijkerbroek en een rode blouse aan, bond haar haar in een paardenstaart en vergaf het zichzelf dat ze zonder make-up de straat op ging.

Ze hoefde op niemand indruk te maken, ze zocht naar haar medaillon, niet naar een man.

Sterker nog, ze was niet geïnteresseerd in mannen. Zeker niet als de mannen die ze had leren kennen representatief waren voor de hele soort.

Ondanks een zwaarbewolkte lucht was de dag al onaangenaam heet toen ze de zuidgevel van het St. Matthewsziekenhuis bereikte. Ze was niet in topconditie, misschien zelfs dik, met haar vijf kilo te veel, naar de maatstaf van mannen. En dat was zo, dus ja, ze was gewoon te dik en in stilte haatte ze elk van die vijf kilo's. Het was hun schuld dat ze nu liep te zweten.

Maar ze liep daar niet om door iedereen bekeken, beoordeeld of veroordeeld te worden. Ze zocht haar medaillon.

De zuidelijke vleugel van het gebouw werd het oude ziekenhuis genoemd. Het was uit rode baksteen opgetrokken en sloot aan bij het veel grotere, nieuwe gebouw. Een afslag verder naar het noorden waren de straten en de omgeving nog authentiek, maar als je, zoals Christy, vanaf de westkant kwam, had je niet in de gaten dat je een ziekenhuis naderde.

Er waren verschillende winkels in Quincy Street – van antiekzaakjes tot Bill's Round Bar en alles wat er tussenin zit. Een groezelige gele taxi reed voorbij over het vieze asfalt, gevolgd door een ziekenwagen. Verder was de straat leeg, afgezien van een oude zwerver die iets verderop voorovergebogen op een bankje voor een etalage zat.

Iemand had een deel van de ochtendkrant op de stoep laten vallen, in plaats van het ding in de vuilnisbak te gooien. Als haar medaillon hier ergens was gevallen, was het ongetwijfeld door een zwerver gevonden die het voor een paar dollar naar een lommerd had gebracht.

De wereld was ziek, dacht ze. En dat er midden tussen al die ziekte een ziekenhuis was neergezet, veranderde niets aan al het lijden. Het gebouw was niet meer dan een droevige herinnering aan het lot dat iedereen te wachten stond die hulpeloos in deze wrede wereld werd geboren.

Ze kreeg een leeg gevoel vanbinnen toen ze langs de man op het bankje liep. Hij was nog niet dood, maar hij had het leven al opgegeven – was dat niet wat iedereen onvermijdelijk te wachten stond?

Ze verschilde in niets van hem, niet echt.

Christy sloeg het steegje tussen het oude ziekenhuis en de winkels in. Geen spoor van haar medaillon. Ze hield haar blik naar beneden gericht, speurend naar de minste schittering van zilver op de grond rond de vier grote, groene afvalbakken die rechts van haar tegen de muur stonden.

Niets.

De deur naar de opslagruimte van het ziekenhuis was van vlekkerig grijs geschilderd metaal. Er zaten deuken in, alsof iemand er met een honkbalknuppel of hamer op had geslagen.

Toen Austin twee jaar geleden met een arts in gesprek raakte over de snelle ontwikkeling van medische apparatuur, had hij over de oude voorwerpen gehoord die bijna vergeten in een op-

slagruimte stonden. Uit nieuwsgierigheid had hij er ingebroken en een lugubere ruimte ontdekt die een paar maanden lang een soort obsessie voor hem was geworden. De geheimen die de opslagruimte herbergde, trokken hem nog steeds van tijd tot tijd.

Christy liep in de richting van de deur. Austin had met het slot gerommeld, zodat het geopend kon worden met een soort loper die hij in een spleet tussen twee stenen verborg.

Ze pakte een houten stokje, peuterde de 'sleutel' uit de kier en liep vervolgens naar de deur, links en rechts kijkend om er zeker van te zijn dat ze alleen was.

Nadat ze het dunne, metalen stangetje in het sleutelgat had gedrukt, draaide ze tot het slot opensprong. Na een laatste blik naar beide kanten in de steeg maakte Christy de deur open, glipte naar binnen en sloot zichzelf op.

Ze zocht de lichtsakelaar op de tast en zette hem om. De eenzame gloeilamp aan het plafond gaf voldoende licht.

Ze bleef een paar tellen staan om de stilte op zich in te laten werken, in het volle besef dat ze zojuist een overtreding had begaan waarop naar alle waarschijnlijkheid gevangenisstraf stond.

De gedachte verdween toen ze rondkeek in de ruimte. Zes meter breed en drie meter diep had Austin gezegd, en hij was akelig precies in zulke dingen. In de hoek links van haar stonden twee houten rolstoelen, een paar verroeste infuusstandaards, vuile flessen en serveerwagentjes. Daarnaast stond een boekenkast vol oude medische boeken. Het stof was van de ruggen geveegd – Austin had de meeste boeken ingezien. Hij propte in korte tijd meer informatie in zijn hoofd dan de meeste mensen in vijf levens.

Tegen de muur voor haar stonden een brancard en twee ziekenhuisbedden opgestapeld. Ernaast stonden kratten met allerlei medische spullen.

Austin was meer geïnteresseerd geweest in de westkant van de opslagruimte. Nog een houten rolstoel, waar het stof af was

geveegd door zijn broek. Hij hield ervan op twee wielen te balanceren en na te denken. Tegen de achtermuur stond een oud schrijfbureau, compleet met oude pennen en een inktpot, die hij zelf had meegebracht.

Hij was een schrijver. Het bureau trok hem aan. Christy kon de verleiding van het meubel te midden van alle voorwerpen in de opslagruimte goed begrijpen, omdat zij ook een soort schrijfster was, als het volkalken van dagboeken als schrijven kon worden aangemerkt. Soms dacht ze dat ze haar vergeten kindertijd probeerde goed te maken door alle details van haar huidige leven vast te leggen.

Vier oude, eenvoudige doodskisten van hout stonden paarsgewijs tegen de muur. Gisteren had ze een uur lang op een vijfde doodskist gezeten, haar rug tegen de muur geleund, terwijl ze met Austin praatte.

Ze wierp een snelle blik op de smerige betonvloer, maar zag nergens een spoor van haar medaillon, ook niet op het bureau. Christy liep naar de kist.

Niets op het deksel, niets naast de onderkant. Ze begon zich moedeloos te voelen. Ze wilde zich net omdraaien om de vloer bij het bureau te inspecteren – waar ze een poosje in de rolstoel van Austin had gezeten en in een medisch tijdschrift had gebladerd – toen ze het gat tussen de doodskist en de muur zag.

Steunend op een hand boog ze over de kist heen en tuurde in de kier. Te donker. Ze haalde haar mobiele telefoon tevoorschijn.

Het batterijtje in de hoek van het scherm lichtte rood op. Ze zou het toestel moeten opladen als ze weer thuis was. Ze had hem eigenlijk de avond daarvoor al aan de lader moeten leggen. Snel zocht ze de zaklampfunctie op en hield het fel oplichtende scherm boven de kier.

Als een kleine ster lag haar zilveren medaillon in de kier te glinsteren. Haar hart sloeg over.

Snel stak ze de telefoon terug in haar zak, pakte de houten

kist beet en merkte hoe licht die was toen ze hem een meter van de muur schoof. Het was vreemd wat het terugvinden van het goedkope sieraad met haar deed. Dit was haar leven, opgesloten in een zilveren hartje: een vals beeld.

Kon het ellendiger?

Haastig liep Christy om de kist heen om haar ketting te bemachtigen. Ze had haar rechterarm al naar beneden uitgestoken toen ze haar voet op de houten vloer zette.

Het ene moment greep ze naar het medaillon, het volgende moment tuimelde ze voorover door een luik in de vloer.

Maar het was niet die eerste val die haar de das omdeed. Dat was haar overlevingsinstinct.

In die eerste fractie van een seconde begreep ze dat ze te zeer uit balans was om haar val te voorkomen, maar impulsief stak ze toch haar beide armen uit en greep met de ene hand naar de doods-kist en met haar andere hand naar de muur, in de hoop niet in het gat te verdwijnen.

Haar hoofd sloeg tegen het houten luik dat onder haar was opengegaan.

De klap lokte een volgende instinctieve reactie uit, nu om haar hoofd te beschermen. Als ze niet naar haar hoofd had gegrepen, had ze haar val misschien kunnen stoppen.

Het duurde minder dan een seconde voordat ze op hard beton landde, op haar handen en voeten. Kreunend brak ze de val door over haar rechterschouder af te rollen, gedreven door adrenaline en haar overlevingsinstinct.

Boven haar sloeg het luik dicht. Ze zag het vanuit haar ooghoek, terwijl ze nog over het beton rolde. Daarna zat ze in het donker.

Duizelig kwam ze half overeind, sloeg tegen een muur en landde hard op haar achterste.

Eventjes wist Christy niet wat er met haar was gebeurd. Ze was in een soort kelder of gat gevallen.

Het volgende moment begon haar brein op volle toeren te draaien. Beelden van riolen, gebroken flessen en slangen buitelden als dolle muizen door haar hoofd.

De paniek sloeg toe en raasde langs haar ruggengraat. Zonder acht te slaan op wat de val misschien met haar botten had gedaan, krabbelde ze overeind en drukte haar rug tegen een betonnen muur, verstart van angst.

Het was te donker om iets te zien. Het rook muf en droog in de ruimte, niet nat. Geen riool. Geen geluiden van ratten. De stilte was even ondoordringbaar als de duisternis.

‘Hallo?’

Stilte.

Er kwam geen licht door de kieren in de houten vloer boven haar. Austin had verteld dat het oude ziekenhuis in het begin van de twintigste eeuw een hotel was geweest. Misschien was dit een deel van het oude gebouw. Maar dat deed er allemaal niet toe. Ze moest eruit zien te komen.

Ze greep naar haar achterzak en een golf van dankbaarheid sloeg door haar heen toen haar hand zich om de vertrouwde, rechthoekige vorm van haar telefoon sloot. Met trillende vingers haalde ze het toestel tevoorschijn en knipperde met haar ogen toen het felle scherm zichtbaar werd. Ze had de zaklampfunctie aan laten staan.

Christy draaide het scherm naar voren en zag dat ze in een vierkante ruimte van ongeveer tweeënhalve bij tweeënhalve meter was terechtgekomen. De muren van betonblokken liepen tot onder de houten vloer. Drie meter boven haar bleef het van een veerinstallatie voorziene luik hermetisch gesloten. De oude, verroeste grendel die hem dicht had moeten houden toen ze er bovenop stapte, was kapot en het touw dat ooit werd gebruikt om het gevaarte als een vlizotrap open te trekken, ontbrak.

Tegen de achtermuur stonden een paar kratten en een hand-

jevol lege flessen. Er lagen kranten die even oud leken als de ruimte zelf. Niets dat ook maar enigszins van nut kon zijn. Ook al stapelde ze de kratten op, dan nog kon ze met geen mogelijkheid bij het luik komen.

Langzaam maar zeker begon de ernst van haar situatie tot haar door te dringen.

Rustig blijven, Christy. Blijf ademen. Het is allemaal een vergissing.

Maar de vergissing was dat ze in een opslagruimte van het ziekenhuis had ingebroken. En dat had ze aan Austin te danken, want hij had geen idee wat het betekende om zich aan de wet te houden, zoals gewone mensen deden.

Terwijl ze tegen haar angst en ergernis vocht, probeerde ze een manier te bedenken om naar buiten te komen, zonder om hulp te hoeven roepen. Austin volgde die ochtend een college aan de universiteit van Harvard en het zou hem een uur kosten om haar te bereiken. Het idee dat ze een uur in dit donkere hol zou moeten doorbrengen was afschuwelijk.

Pas toen zag Christy de brede plank van ongeveer één meter tachtig lang tegen de onderkant van de muur. Het gevaarte werd op zijn plaats gehouden door stalen geleiders die aan weerszijden bijna een halve meter over de muur omhoog liepen, alsof de zware plank bedoeld was om omhoog bewogen te worden. In het midden was een groot oog bevestigd.

Waarom iemand iets dergelijks had gebouwd, kon Christy niet schelen – zij keek alleen of de constructie haar kon helpen naar buiten te komen.

Ze hield haar telefoon omhoog en zag de katrol die aan het houten plafond hing, dicht tegen de betonnen muur. Ooit werd de plank dus met een – al lang verdwenen – touw omhoog gehesen.

Er gloorde even hoop, die echter vrijwel onmiddellijk werd verdrongen door een beeld van kruiptochten door oude ruimtes

onder het ziekenhuis, die wemelden van de ratten. Misschien was het beter om Austin te bellen en af te wachten.

Maar de batterij zou het niet lang meer uithouden en de gedachte om in het donker te moeten wachten totdat Austin bij haar zou komen, was meer dan zenuwslpend.

Ze moest iets doen.

Christy liep naar de plank, pakte het grote oog vast en trok. Het gevaarte bewoog iets maar was veel te zwaar om met één hand te worden opgetild. Ze legde haar telefoon op de grond, greep het oog met twee handen vast en gaf een harde ruk.

De zware plank gleed onder knarsend protest omhoog, en schraapte aan weerszijden gruis los van de muur. Ze wist haar vingers onder het hout te wurmen en liet zich op haar knieën vallen.

Een duistere opening van iets meer dan dertig centimeter hoog en één meter tachtig breed gaapte achter de plank. Te donker om te zien hoe diep de ruimte erachter was.

Christy zette een knie tussen de plank en de vloer en pakte haar mobiele telefoon. Voorovergebogen om beter te kunnen kijken, scheen ze naar binnen.

Een betonnen doorgang van ongeveer anderhalve meter diep die was afgesloten met wat een multiplexpaneel leek. Misschien een machinekamer in de kelder. Dat zou toch voor de hand liggen? De ruimte waar ze in was gevallen, was waarschijnlijk een soort verlaten werkhok van loodgieters, of iets in die geest.

Ze keek lang in de opening voordat ze besloot de schuifplank open te houden met een van de kratten en in elk geval te proberen of ze het houten paneel aan de andere kant uit de muur kon drukken. De doorgang was droog. Geen ratten. Als ze in de kelder kon komen, kon ze uit het ziekenhuis naar buiten sluipen, naar de opslagruimte teruggaan om haar medaillon alsnog op te halen en verdwijnen alsof er nooit iets was gebeurd.

Het kostte haar enig manoeuvreerwerk om een van de kleine kratten onder de plank te wurmen, zodat die open bleef staan. Het zweet had het stof op haar armen tot een bruine smurrie gemaakt en de toestand van haar rode blouse zou moeilijk uit te leggen zijn als ze naar buiten kwam, maar dat kon haar niet schelen.

Ze moest naar buiten. Meer niet. Alleen maar naar buiten.

Christy lag op haar buik, met de telefoon stevig in haar hand geklemd. Ze keek nog eens in de opening en verzamelde al haar moed.

Je kunt het. Zo klein is die ruimte niet. Het is maar anderhalve meter. Je kijkt of dat paneel open kan, en je kruipt terug als dat niet het geval is. Je kunt het.

Ze aarzelde.

Je moet het doen.

Ze haalde nog een keer diep adem en kroop langzaam naar binnen.

Van top tot teen was ze nog geen één meter zestig, maar met haar armen naar voren gestrekt was ze langer dan één tachtig. Toen ze de overkant bereikte, staken haar voeten nog naast het krat uit het gat achter de plank. Het houten paneel gaf geen krimp toen ze er met haar vingers tegen duwde. Ze kon echter geen houding vinden waarin ze kracht kon zetten.

Ze keek achterom, zag dat er niets veranderd was en werkte zich verder naar binnen, zodat ze met haar hoofd direct voor het paneel lag. Een stevige duw had nog steeds geen resultaat.

Als ze schreeuwde zou iemand aan de andere kant haar misschien horen en haar kunnen redden.

‘Hallo!’

Haar schreeuw vulde de kleine ruimte en zond een rilling over haar rug.

‘Is daar iemand? Hallo!’

Ze probeerde het geringste geluid op te vangen maar hoorde

alleen haar eigen hartslag. Ze was alleen. Begraven onder tonnen beton. Ze moest eruit! Terug naar waar ze in elk geval kon ademen.

Op het laatste moment voordat ze naar de grotere ruimte wilde terugkeren, gaf Christy het houten paneel voor haar nog een laatste klap. Ze kreunde en zette alle kracht die ze kon opbrengen, meer uit frustratie dan in de hoop dat er een doorgang zou ontstaan.

Ze besepte niet dat ze haar voeten bewoog terwijl haar lichaam een steunpunt zocht. Het was niet haar bedoeling om zich met haar rechterschoen af te zetten tegen het krat dat de plank achter haar omhooghield.

Ze wist niet dat ze gevaar liep totdat de zware plank haar schoen trof nadat het krat was weggeschoven.

Christy deed wat haar lichaam haar gebod te doen: ze trok haar voet onder het zware gewicht weg. De plank viel terug op de betonnen vloer, met een doffe klap die door de nauwe doorgang galmde.

Ze verstijfde. Wat was er gebeurd?

Ze wist heel goed wat er was gebeurd en klauwend met haar handen draaide ze terug naar de grotere ruimte om de plank weer omhoog te werken. Ze stootte haar achterhoofd terwijl ze in de krappe doorgang draaide.

Een halve minuut lang probeerde ze uit alle macht haar vingers onder de plank te wurmen en toen haar pogingen met een hand mislukten, legde ze de telefoon weg en probeerde het met twee. Haar vingernagels, vingers en handpalmen deden er niet toe. Maar hoe ze zich ook inspande, de plank kwam niet in beweging, en zonder inzet van een veel grotere kracht zou dat ook niet gebeuren.

Ze zat opgesloten.

Christy sloeg met haar vuisten tegen de massieve plank en schreeuwde om hulp. Maar het geluid van haar stem kwam

niet verder dan de benauwde ruimte waarin ze opgesloten zat en maakte haar wanhoop alleen maar groter.

Ze hield op met schreeuwen en bleef zwetend liggen, terwijl ze zichzelf probeerde te kalmeren. Ze had het licht, ze had het licht...

En toen had ze het licht van haar mobiel niet meer omdat het uitging en haar in volkomen duisternis achterliet.

Ze rolde op haar rug, ademde zwaar en ramde met haar duim op de telefoon om hem weer te activeren. Ze moest Austin bellen. Het moest. Als ze niet zou kunnen bellen...

Het menu verscheen in zwak verlichte vorm. De energiezuinige stand. *Gelukkig...*

Ze had moeite om naar het menu met ingekomen gesprekken te navigeren omdat haar vingers trilden, maar uiteindelijk lukte het. Austin Hartt, gisteren 16:35 uur. Het was nu 10:36 uur. Ze tikte op het scherm en hield de telefoon tegen haar oor.

Ga over... alsjeblieft... ga gewoon over.

Het toestel ging over.

Neem op, neem op, neem op...

‘Je hebt me bereikt. Spreek een boodschap in.’ *Klik.*

De voicemail. *O, alsjeblieft...*

‘Austin...’ Haar stem klonk als die van een vreemde. ‘Ik zit opgesloten in jouw—’

De toon die haar onderbrak was als een scherpe spiets die niet bij haar oor stopte. Ze kende het maar al te goed: de zachter wordende toon die aankondigde dat haar telefoon op uitvallen stond.

Daarna was hij leeg en uitgeschakeld.

Ze liet haar arm op de grond vallen en keek de dichte duisternis in, zich bewust van het beton dat zich vlak boven haar voorhoofd bevond.

Niemand wist waar ze was.

Niemand kon haar horen.

Ze lag in haar graf.

Christy had ervaring met paniekaanvallen, maar nooit had ze een angst gevoeld zoals die zich nu als de dood zelf van haar meester maakte.

Ze zou sterven.

2

HET FELLE OCHTENDLICHT PRIKTE in de ogen van Austin Hartt. Met zijn hand tastte hij naar de stapel boeken die hij de vorige avond uit het oude ziekenhuis had meegenomen. Zijn vingers vonden de zonnebril, die hij vastgreep en snel opzette. Hij zwaaide zijn benen over de rand van zijn matras en kwam wankelend overeind.

Het donkere glas temperde de schelle wereld en hij knipperde de slaap uit zijn ogen. De doordringende toon van de digitale wekker weergalmde vanaf het aanrecht aan de andere kant van de woonkamer – waar hij het apparaat had neergezet om zichzelf te verplichten uit zijn bed te komen om hem uit te zetten.

Hij liep door de kamer en legde de wekker met een klap op de knop het zwijgen op. 10.26. Hij had zich verslapen en was te laat voor het college van tien uur.

Daar zat hij echt op te wachten.

Het was niet altijd zo gegaan. Tot voor kort had hij nooit een wekker gezet, hij had er niet eens een gehad. Hij ging eenvoudig in bed liggen, deed zijn ogen dicht en herhaalde zeven

keer hoe laat hij wakker wilde worden, alsof hij zijn brein programmeerde. Zonder mankeren gingen zijn ogen exact op de voorgenomen tijd open. Of althans dicht genoeg in de buurt.

Dat was voordat de hoofdpijnen waren begonnen. De pijnstillers die hij nu nodig had om te kunnen slapen, maakten hem suf, wat hij afschuwelijk vond. Zijn brein, zijn verstand was alles. In ieder ander opzicht was hij doorsnee: doorsnee lengte, doorsnee gewicht, doorsnee sportiviteit.

Maar zijn brein maakte hem bijzonder.

Ik denk, dus ik besta. De mantra zong rond in zijn gedachten. Het was zijn mentale houvast, een lichtstraal die door de mist heen brandde. Bij elke lettergreep tikte hij met zijn rechterduim afwisselend tegen de vingers aan dezelfde hand. Het was iets dwangmatig, besefte hij, maar op een of andere manier gaf het hem houvast.

Hij haalde diep adem en bewoog zijn vingers. *Ik denk, dus ik besta.*

Voor het raam van zijn appartement op de vierde verdieping kneep hij zijn ogen half dicht tegen de dikke wolken die boven Boston samenpakten. Het doffe kloppen in zijn slapen ging gelijk op met zijn hartslag.

Hij liep door de woonkamer, om de twee matrassen midden op de vloer heen. Het kussen lag scheef en de deken was in een dikke hoop naar het voeteneinde geschoven. Behalve het platte televisiescherm aan de muur met een diameter van 106 centimeter en een leren stoel die hij via internet had gekocht, was het geïmproviseerde bed het enige meubel in de kamer.

Christy vond het vreemd dat hij in zijn woonkamer sliep, maar het beviel hem. Als hij niet in een bibliotheek zat of college liep, zat hij hier in zijn gekoesterde studieruimte om boeken te verslinden en te denken. Hij dacht altijd.

Hij had het appartement met twee slaapkamers gekozen omdat het dicht bij Harvard was, maar het ruime, vrije vloer-

oppervlak had de doorslag gegeven. Het was een praktische overweging geweest, want hij had elke vierkante centimeter van de 110 vierkante meter hard nodig.

De woonkamer was een grote ruimte met geschilderde betonnen vloeren en strenge, witte muren, bijna kloosterachtig in haar eenvoud. Twee dikke kolommen rezen uit de vloer op en leken het hele gebouw te dragen. Bij de voordeur bakende een L-vormig granieten aanrecht een kleine keuken af, waarin roestvrijstalen apparaten stonden die hij slechts zelden gebruikte, op de koelkast na, die vooral vol stond met kokoswater en Red Bull.

Op een ongeveer één meter tachtig brede gang na, die de kamers verbond, stond vrijwel elke centimeter vloerruimte vol met keurige stapels boeken – duizenden, zorgvuldig gerangschikt per onderwerp. Hij had ze allemaal gelezen, en veel werken zelfs vaker, van filosofie tot religie en de nieuwste wetenschappelijke theorieën. Het appartement was deels een bibliotheek, deels een heiligdom. Als hij al een religie had, dan was het de Kennis.

Zijn huisbazin had eerst geweigerd het appartement aan hem te verhuren. Aangezien hij nog maar zeventien was, kon Austin geen rechtsgeldig contract tekenen, had ze gezegd. Zijn aanbod om de huur voor het eerste jaar volledig vooruit te betalen had haar echter van gedachten doen veranderen.

Onder het lopen keek hij de kamer rond, op zoek naar zijn medicijnen.

Waar zijn die pillen?

In de keuken.

Hij haalde een grijs T-shirt uit een wasmand op de gang en trok het aan. Nadat hij om het aanrecht heen was gelopen, pakte hij een groen medicijnflesje uit een rij van minstens tien stuks die naast de gootsteen stonden. Nog drie. Hij schudde de kleine pilletjes op zijn hand en slikte ze zonder water door.

De hoofdpijn was een maand geleden begonnen. In het begin voelde hij altijd een prikkeling aan de voorkant van zijn schedel, alsof er een insect diep in zijn hersenen doordrong. De laatste tijd was de pijn alleen nog te verdragen met een permanente dosis pijnstillers. Hij mocht er eigenlijk maar één per keer nemen, maar zelfs met twee was het effect nauwelijks voelbaar.

Twee MRI's, twee CT-scans en drie artsen later was de hoofdpijn er nog niet minder op geworden. Austin hoopte dat dokter Bishop die dag een paar vragen zou kunnen beantwoorden.

Waarom heeft hij nog niet gebeld?

Hij wachtte nu al vier dagen op de uitslag, een dag langer dan de arts had beloofd. Hij keek op zijn mobiele telefoon. Niets. Het toestel verdween in zijn zak. Hij kon alleen maar afwachten, wachten en hopen dat zijn brein niet van binnenuit verging.

Austin haalde een blikje Red Bull uit de koelkast en stopte het in zijn rugzak. De universiteit was op loopafstand en als hij zich haastte, kon hij het tweede deel van het college nog bijwonen.

Met een laatste blik over zijn schouder trok hij de deur dicht en stapte het land der levenden binnen, voortgedreven door zijn mantra.

Ik denk, dus ik besta.

Het regende zacht toen Austin de dubbele deur van de Abraham Hall openduwde een zaal A13 opzocht. De nieuwste aanwinst op de campus was genoemd naar de befaamde oud-student die onlangs was gekandideerd voor de Nobelprijs voor de vrede.

Austin bleef voor de deur van de collegezaal staan en hoorde de gedempte, monotone stem van een professor. Hij zou de zaal

binnenglippen en hopelijk onopgemerkt een stoel achterin opzoeken.

Hij duwde de deur precies ver genoeg open om door het gat naar binnen te stappen en sloot haar geluidloos achter zich.

Er zaten dertien studenten op de aflopende rijen stoelen die in een boog om een klein podium met lessenaar voor in de zaal stonden.

Dr. Thomas Riley liep langzaam heen en weer terwijl hij de studenten kennelijk iets uitlegde. Hij keek op en zijn blik kruiste die van Austin voordat hij zijn betoog voortzette.

Austin liep de treden af naar een lege plaats, twee rijen van achteren en voelde zich ongemakkelijker dan hem lief was op de eerste collegedag van zijn mastercursus, ook al zat hij er slechts bij als toehoorder.

Hij had zich net op zijn stoel laten zakken toen een luid gerinkel de stilte verstoorde. Zijn telefoon. Hij had vergeten het geluid af te zetten. Hoe reageerde de docent?

Dr. Riley bleef stilstaan en verschillende hoofden draaiden in zijn richting.

Austin haalde de telefoon snel uit zijn zak en mompelde excuses. ‘Sorry. Sorry.’

Hij keek op het scherm terwijl hij op de knop drukte om het toestel het zwijgen op te leggen. CHRISTY.

Hij drukte nog een keer op de knop om haar oproep door te zenden naar zijn voicemail voordat hij het toestel weer opborg.

Toen hij opkeek, waren alle ogen op hem gericht. ‘Sorry.’

Een jonge vrouw met dikke, blonde krullen die over haar schouders vielen, glimlachte. Hij wendde zijn ogen af en zijn gezicht werd warm van ongemak.

Zonder zijn betoog te laten verstoren, eiste de docent de aandacht weer op.

‘Als we naar de zichtbare wereld van de fenomenen kijken,

waarin onderscheidt de *homo sapiens* zich dan wezenlijk van de rest van de fauna en flora? Dat is een fundamentele vraag, en het antwoord daarop bepaalt onze persoonlijke en gemeenschappelijke ethiek, onze opvattingen omtrent de waarde van het leven en onze zingeving. Wat is de eigenschap die ons diepste zelf uitmaakt en ons waarde geeft?

Hij leunde op zijn lessenaar en wachtte af.

Een student met kort donker haar nam het woord. ‘Uw vraag veronderstelt een uitgangspunt dat de wetenschap en de filosofie zich niet kunnen veroorloven als ze streven naar objectiviteit.’

‘En dat is?’

‘Dat de mensheid uniek *is* en dat er zoiets bestaat als intrinsieke waarde in absolute zin. Eeuwen van wetenschappelijk onderzoek hebben aangetoond dat mensen genetisch gesproken niet verschillen van de rest van het dierenrijk. We zijn misschien verder ontwikkeld, maar dat hebben we te danken aan miljoenen jaren van evolutionaire vergissingen die, gelukkig, in het voordeel van onze soort hebben gewerkt.’

Dr. Riley liep naar rechts. ‘Dan is de natuur dus een loterij en hebben wij toevallig de jackpot gewonnen.’

‘Als het verhelderend is om in dergelijke termen te denken, dan ja,’ zei de student. ‘De natuur is een onverbiddelijke omgeving en wij bevinden ons toevallig aan de top van de voedselketen. Op dit moment.’

Een jonge vrouw op de derde rij stak geïrriteerd haar hand op. ‘Daar ben ik het volstrekt niet mee eens. Juist die manier van denken is gebruikt om genocide en alle mogelijke andere buitensporige wreedheden uit de menselijke geschiedenis te rechtvaardigen. Wat ons tot mensen maakt, is niet louter een kwestie van genetische codes of onze heerschappij over lagere vormen van leven.’

‘Wat dan wel?’ vroeg de docent.